

Иван Вазов

Ела

Дървари влачат из балкана
ела безвременно заклана.

Де нейни клони разцъфтени?
Де нейни стръкове зелени?

Елата плаче и проклина,
че тя отрано оц загина:

Ах, проклет тоя, що уби ме,
от мойте сестри раздели ме.

Аз цъфнях млада и засмена
във моята гора зелена.

Дано лозата да изсъхне,
де мойта хубост ще заглъхне!

Дано домът да се запали,
де мене биха приковали!

Дано огнището изсъхне,
де мойто тяло ще загине!

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4787>]